

Respect pe Moti! strigă femeia, iar detectivul îi dădu drumul lui Asaf, îi aruncă o privire rece anchetatoarei și tăcu, dar continuă să spumege de furie.

— Uite, Asaf, spuse femeia cu voce studiată, dacă, într-adevăr, nu ai făcut nimic, de ce ai fugit?

— Nu am fugit, nici măcar nu știam că este pe urmele mele. Moti, detectivul, râse malițios.

— L-am urmărit prin jumătate din oraș, iar acum el mă ia cu „nu știam“!

— Poate – anchetatoarea ridică vocea pentru a-l acoperi pe detectiv – poate ne povestești și nouă în ce împrejurări ai primit câinele de la fată? Ce spui, Asaf?

— Nu l-am primit de la ea. Nici măcar nu o cunosc! strigă Asaf cu atâta patos, încât anchetatoarea își strâmbă gura într-o grimasă de ezitare.

— Dar cum este posibil așa ceva? întrebă ea din nou. Îmi păreai un băiat inteligent. Tu chiar îți închipui că eu cred că un astfel de câine a venit la tine și s-a lăsat, pur și simplu, prins în lesă? Oare mie mi-ar permite să fac asta? Lui Moti i-ar permite?

Își mișcă ușor mâna către Dinca, iar aceasta începu să mârâie.

— Vezi, mai bine ne-ai spune adevărul.

Adevărul! Cum de nu se gândise la asta!? Din pricina fricii, tensiunii și umilinței de a fi încătușat. Și, mai mult decât atât, pentru că avea sentimentul – cunoscut, de altfel, din alte ocazii – că și dacă nu era vinovat, cu siguranță era pedepsit pentru *ceva*, nu se știe exact pentru ce, ceva ce făcuse, fără îndoială, la un moment dat, iar acum venise timpul să plătească...

— În buzunarul cămășii mele – cuvintele nu-i ieșiră, așa că mai încercă o dată – în buzunarul cămășii mele este o foaie de hârtie. Uitați-vă.

Ea îl privi pe detectiv. El încuviință din cap. Anchetatoarea căută și găsi hârtia.

— Ce este asta? Ea citi o dată și încă o dată. Apoi i-o întinse detectivului. Ce este asta?

— Formularul 76, spuse Asaf, apăsând fiecare cuvânt. Eu lucrez pe timpul vacanței la primărie. Acesta este un câine găsit pe stradă,

Respectiv, eu trebuie să îi caut stăpânii. – Din fericire, spusese „stăpânii“ și nu se dăduse de gol că știe cum o cheamă pe fata cea cărlionțată.

Femeia se întoarse și îl privi pe Moti. El își mușcă buzele cu putere.

— Sună la primărie chiar acum, îi spusese ea; de pe telefonul acesta!

Asaf le spusese numărul și le ceru să îl caute pe Avram Danoh. Detectivul formă numărul cu mișcări smucite. Urmară câteva clipe de liniște. Apoi Asaf auzi la celălalt capăt al firului vocea ascuțită a lui Danoh.

Detectivul îi spusese că sună de la secția de poliție și că îl prinsese pe Asaf hoinărind cu un câine prin centrul orașului. Asaf auzi râsul scurt și amar al lui Danoh, iar apoi câteva cuvinte pe care nu le înțelese. Moti asculta. După aceea spusese „mulțumesc“, închise, iar apoi rămase nemișcat, cu gura căscată, privind furios peretele din fața sa.

— Ce mai aștepți, îi spusese anchetatoarea, scoate-i imediat cătușele!

Detectivul îl întoarse violent pe Asaf, iar el auzi un sunet care îl umplu de speranță: sunetul cătușelor desfăcându-se.

Își masă încheieturile mâinilor, așa cum se făcea în filme (acum înțelegea de ce).

— O clipă, spusese Moti. Își dresese vocea, pentru a nu se vedea cât este de afectat. Ai găsit pe cineva care o cunoaște?

— Nu, minți Asaf. Nu contează ce făcuse Tamar, dar el nu era pregătit să o dea pe mâinile poliției.

— Ne pare foarte rău pentru cele întâmplate, spusese anchetatoarea, fără să îl privească. Vrei să bei ceva la bufet? Sau poate să suni pe cineva? Pe părinți?

— Nu. A... Ba da. Vreau să sun pe cineva.

— Te rog, spusese ea cu un surâs sincer, formează înaintea 99.

Asaf formă numărul. Detectivul și femeia vorbeau în șoaptă. Dinca stătea lângă el, frecându-și capul de piciorul lui. Cu mâna liberă o mângâia.

Cineva ridică receptorul la celălalt capăt al firului.

— Alo, strigă vocea.

Asaf strigă la rândul său:

Respect pentru oameni și cărți

— Karnaf?

Detectivul ieși din cameră. Anchetatoarea privea fix peretele, ca și când nu ar fi auzit nimic.

— Cine este? Asaf? Tu ești? strigă Karnaf, încercând să acopere zgomotul mașinilor. Ce s-a întâmplat, măi bărbate?

Exact în momentul în care îi spusese „bărbat“, simți că leșină.

— Hei, Asaf, nu se mai aude! Asaf? Mai ești acolo? Îi pronunță numele punând accentul pe prima silabă, ca Reli.

— Karnaf, eu... eu sunt puțin... s-a întâmplat ceva... trebuie să vorbim.

— Așteaptă o clipă. Asaf îl auzi strigându-i lui Rami, care lucra împreună cu el, să oprească o clipă șlefuitorul.

— Unde ești? îl întrebă Karnaf după ce se lăsă liniștea.

— La pol... nu contează. Trebuie să te văd. Poți să vii la Sima?

— Acum? Deja am luat prânzul.

— Eu nu.

— Așteaptă. Stai să văd. Asaf îl auzi dând indicații muncitorilor. Din câte înțelegea, își dădu seama că nimerise într-o zi foarte agitată. Asculta instrucțiunile și zâmbea. Un bust al lui Hertzl, o femeie pe lebadă, trei Buddha mari și șase statuete care vor fi prezentate la decernarea Oscarului israelian.

— OK, reveni Karnaf, într-un sfert de oră sunt acolo. Nu-ți face griji. Și nu face prostii! Vin. Apoi închise.

Piatra cea grea de pe inima lui Asaf începu deja să se ridice.

— Prietenul tău? întrebă anchetatoarea cu afecțiune.

— Da... nu tocmai. Prietenul surorii mele. Nu contează. Nu avea chef să îi spună toată povestea aceea complicată. Ea îl conduse afară, printre polițiști și ofițeri, în rândul oamenilor liberi și nevinovați.

— Spuneți-mi, zise el înainte de a se despărți, când se aflau deja afară – detectivul zicea că tânăra aceea era în mijlocul tranzacției. Numai de curiozitate – despre ce fel de tranzacție era vorba?

Ea strânse la piept dosarul de carton. Privi în dreapta, apoi în stânga. Tăcea. Acum, când era liber, văzu că era într-adevăr frumoasă. Nu era vina ei, se gândea, își făcea, pur și simplu, meseria.

— Nu cred că este bine să vorbim despre asta, spuse în cele din urmă, zâmbind cu părere de rău.

Respect pentru Dar este important pentru mine, spuse Asaf încet, dar ferm. Cel puțin să știi de ce am fost suspectat.

Se lăsă pe tocurile ascuțite ale pantofilor ei negri.

— Ceva legat de droguri, spuse în cele din urmă, a cumpărat droguri de la cineva, în centrul orașului. O cantitate nu tocmai mică, din câte se pare. Dar, te rog, nu ai auzit nimic de la mine, ne-am înțeles?

Se întoarse și plecă.

Asaf o porni pe strada Jaffa. Mergea încet și gândea încet. Totul se oprise și încremenise. Alergarea din dimineața aceea, povestea Teodorei, micile lui speranțe și senzații. Se simțea ca și când ar fi primit un pumn în stomac. Adesea, când făcea fotografii, i se întâmpla același lucru: fotografia un bărbat pe o bancă, fără să observe în depărtare un stâlp uriaș și abia după ce developa filmul vedea că din capul bărbatului se înalță stâlpul de telegraf.

Și încă ce mai stâlp! Dinca se apropie de el, frecându-se de coapsa lui cu multă grijă, iar Asaf are impresia că ea se simte stânjenită din pricina complicității cu Tamar.

— Dinca, îi spuse el încet, astfel încât doar ea să îl poată auzi, cum este posibil să te împrietenești cu ea... de ce a trebuit să se amestece în...?

Cuvintele îi zgâriau gâtul. Lovi cu toată puterea o cutie goală de bere. Erau destui care fumau în clasa lui... și cei cinci pe care îi prinseseră cu iarbă în toaletă. Și zvonurile de pe coridoare, despre mulți alții care fumaseră și nu fuseseră prinși. Și petrecerile din pădurea Ben Shemen sau de pe plaja Nitzanim, la care oamenii vorbeau o limbă complet necunoscută lui. Uneori avea impresia că într-un fel sau altul toți cei din jurul lui trecuseră prin această experiență. Poate și Roi, care fuma țigarete de doi ani. Întotdeauna Asaf se ținuse departe chiar și de zvonurile legate de droguri, nu dorea să știe nimic, îl apăsa gândul că asemenea lucruri li se pot întâmpla unor oameni pe care el îi cunoaște, unor copii cu care fusese la grădiniță. Iar acum, cu Tamar, pe care nu o cunoștea, pe care o cunoștea puțin...

— Nu, explică-mi, să înțeleg – mergea furios și vorbea cu Dinca, rostind cuvintele în șoaptă, totuși destul de tare, iar ea părea a fi

Respectoasă obișnuită cu astfel de conversații –, cum este posibil ca una ca ea să ia droguri, și nu puține? Dar ce știi tu despre ea, se întrebă pe el însuși, nici nu cred că ai recunoaște-o pe stradă și imediat ai fost atât de sigur că îți seamănă; imediat, ca de obicei, ai început să țevi o povestioară despre tine și ea, am dreptate, nu-i așa?

Dinca mergea cu capul plecat și cu coada între picioare. Cum mergeau așa, de-a lungul bulevardului, păreau doi îndoliați. Lesa dintre ei se târa pe pământ. Asaf își deschise palma și o lăsă să cadă, iar Dinca rămase uluită și speriată de gestul lui, temându-se că o va abandona, dar el se aplecă și o ridică din nou.

Frânt de oboseală, se îndreptă cu greutate spre piață, spre restaurantul Sima. Cu ultimele puteri, încercă să și-o imagineze stând pe canistră și povestind *Uriașul și grădina sa*. Simțea cum se îndepărtează de el, simțea că nu este capabil să o înțeleagă și că nu vrea să aibă deloc de-a face cu ea.

Dar ceva se rupse în inima lui în timp ce gândea astfel. Poate din cauza privirii din ochii Dincăi, care se târa la celălalt capăt al lesei. Poate din cauză că simți că dacă s-ar fi spălat acum pe mâini de toată această poveste încurcată, adică dacă s-ar fi întors la primărie, ar fi predat-o pe Dinca și i-ar fi spus lui Danoh că a făcut lot ce era omenește posibil și că se săturase, dacă ar fi făcut toate aceste lucruri, nu numai că ar fi renunțat la singura șansă de a o vedea pe Tamar aceasta, dar s-ar putea spune și că a abandonat-o.

Nici în cea de-a doua zi petrecută pe străzi nu se întâmplă nimic. A cântat de trei ori la intrarea în bazar, o dată în fața clădirii Klal și de încă două ori în Piața Țion, pentru că în timpul zilei era altfel. Începuse să se evidențieze din rândul celorlalți: proprietarii magazinelor deja o cunoșteau; bărbatul care vindea sucuri de fructe și care îi trimitea câte o cană cu suc de mango și piersici îi spusese că atunci când cânta ea fructele deveneau mai zemoase; polițistele care patrulau în zonă îi zâmbeau când o vedeau, iar rusul cu acordeonul îi povesti despre viața lui, despre conservator și o imploră să aștepte întotdeauna ca el să își termine reprezentația înainte de a începe să cânte, pentru că altfel îi fura pâinea de la gură.

Respectiv După câteva reprezentații știa deja nu doar cum să cânte, ci și ce să cânte. „I'm sixteen, going on seventeen“ din *Sunetul muzicii* i se păruse întotdeauna o dulcegărie, dar se părea că aici era foarte gustată și îi aducea nu doar multe aplauze, ci și mulți bani. La fel și „Leaving on a jet plane“, melodia veche și frumoasă a lui Peter, Paul și Mary. Din acest motiv le cânta întruna, iar pentru diversitate mai interpreta și „Prințul din plutonul II“ sau ceva cald și melancolic din repertoriul lui Shalom Hanokh. Însă când îndrăznise să le cânte în fața vechii clădiri a Parlamentului aria Barberinei din *Nunta lui Figaro*, oamenii au plecat imediat, râzându-i în nas; au rămas doar câțiva tineri care ședea în spatele ei, imitând-o. Cu toate acestea, continuă să cânte până la final și vedea cum fiecare dintre cei ce se desprindeau de grup, precum strugurii de pe ciorchine, îi arunca o mică insultă usturătoare, ca și când nu ar fi fost destul de bună pentru el. Atunci avu o discuție scurtă și dură cu ea însăși (cu Idan, de fapt), întrebându-se dacă trebuie să își rămână credincioasă cu orice preț sau să se adapteze gustului publicului – „să te supui mulțimii“, o corectă Idan – și hotărî că pentru reușita misiunii sale îi este permis să cedeze (el bate ușor în masă cu degetele lui subțiri și albe, privind-o scrutător, fără să scoată o vorbă).

Noaptea și-o petrecu în același loc. Își imagina depozitul Leei plin cu mâncăruri minunate, cascade de apă în care să se spele și cearșafuri de mătase. Dar știa că există o mică șansă și, cu toate acestea, una mai mare decât ieri, ca prădătorul să fie deja pe urmele sale, el sau un acolit al lui; este foarte posibil să o fi văzut cântând în dimineața aceea și să le fi cerut emisarilor lui să se întoarcă și să afle cine este, cu cine umblă, cu cine vorbește, dacă nu cumva este de la poliție și așa mai departe.

Și cu teama aceasta în suflet se întoarse și în cea de-a doua seară în adăpostul puturos și la gândacii care mișunau acolo toată noaptea. Se întinse și-și dădu frâu liber gândurilor. Colinda Italia pe o hartă imaginară. Numără zilele pe degete și își dădu seama că mâine era ziua ei. Auzea râcâitul piciorușelor minuscule pe pereți, pe podea și luptă din toate puterile împotriva valurilor de autocompătimitate care o inundaseră. Sunt situații în viață, își aminti